

מ"ח 7305/17 - ישועה, אוחנה נגד פרקליטות מחוז ירושלים

בבית המשפט העליון

מ"ח 7305/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: ישועה אוחנה

נגד

המשיבה: פרקליטות מחוז ירושלים

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד עדי קידר

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר בעניינו של המבקש לפי (א) ל[נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), אשר הורשע בביצוע עבירות של התפרעות, היזק בזדון לרכב, ופגיעה בנסיבות מחמירות, והושת עליו, בין היתר, עונש של 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו).

2. בתאריך 04.12.2017, בגדר בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש - הוריתי כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו בתאריך 24.12.2017.

עמוד 1

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

3. בתאריך 17.06.2016 המשיבה הגישה כנגד המבקש וכנגד נאשם נוסף (להלן: נאשם 2) כתב אישום לבית משפט השלום בירושלים. בכתב האישום נטען כי בתאריך 14.06.2016 בשעה 00:30, או בסמוך לכך, כוחות משטרה והמינהל האזרחי הגיעו לחוות גל, הסמוכה לקריית ארבע, לצורך הריסת מבנה, שנבנה ללא היתר בנייה כדין (להלן: המבנה). לפי הנטען, המתלונן נהג בטרקטור מסוג שופל לצורך הריסת המבנה. עוד נטען כי באותו זמן מספר רב של אנשים, ביניהם המבקש ונאשם 2 – החלו להתקהל בסמוך למבנה, וזאת כדי להפריע לכוחות הביטחון לבצע את הריסת המבנה. לפי האמור בכתב האישום – בשלב זה, המתקבלים החלו לחסום את צירי הגישה למקום, שכבו מתחת לגלגלי הטרקטורים כדי למנוע מהם להמשיך במלאכתם, וטיפסו על הטרקטורים שהיו במקום, וכן זרקו לעברם אבנים. לפי הנטען, אחת האבנים פגעה בטרקטור אחר ושברה את שמשותו.

4. לפי האמור בכתב האישום, במהלך ההתרחשויות הנ"ל – אחר, שזהותו איננה ידועה למשיבה, זרק אבן לעבר טרקטור בו נהג המתלונן, אשר שברה את שמשות הטרקטור ופגעה בפניו של המתלונן. במקביל, כך נטען, המבקש זרק אף הוא אבן לעבר הטרקטור בו נהג המתלונן. לפי הנטען, כתוצאה מכך, שוטר ניגש אל המבקש, והזהיר אותו לבל ימשיך במעשיו. חרף האזהרות הנ"ל – המבקש לקח סלע בידיו, וזרק אותו לעבר הטרקטור ולעבר המתלונן. עוד נטען כי הסלע פגע בשמשות הטרקטור, ושבר אותה, ופגע גם בראשו של המתלונן. כתוצאה ממעשיו של המבקש, כך נטען, שמשות הטרקטור נשברה, וכן נגרמו למתלונן חבלות, דימומים וכאבים. לפי הנטען, במהלך אירוע זה – השוטרים ביצעו במקום חסימה אנושית כדי להרחיק את המתקבלים מלהפריע להריסת המבנה, או אז נאשם 2 רץ לעבר אחד השוטרים ודחף אותו. בעקבות הדחיפה הנ"ל, כך נטען, השוטר נפל לקרקע, ונגרמה לו חבלה קלה.

5. במסגרת כתב האישום המשיבה ייחסה למבקש את ביצוען של העבירות הבאות: התפרעות – עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); חבלה במזיד – עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; ופגיעה בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

6. בתאריך 05.01.2017 בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בביצוען של העבירות הבאות: התפרעות, היזק בזדון לרכב, ופגיעה בנסיבות מחמירות (ראו: ת"פ 37248-06-16). במסגרת הכרעת הדין נקבע, בין השאר, כדלקמן:

"... עדויותיהם של הקצין אריק בן אליהו והשוטר יוסי שם טוב נאמנות עלי, וניתן לקבוע על בסיס כל אחת מהן בנפרד, בודאי שעל בסיס שתיהן יחד, ממצאים ברורים ברמת הודאות הנדרשת בפלילים. עדותו של הנאשם [המבקש – ח"מ] מנגד, רחוקה מלשכנע, ולא נתתי לה משקל. מכאן עולה, כי בחווה היתה התפרעות בעת שהשוטרים ואנשי המנהל האזרחי הגיעו למקום על מנת לבצע צו הריסה. הנאשם [המבקש – ח"מ] השתתף בהתפרעות ובמהלכה ידה אבן אחת לעבר הטרקטור או השופל ולאחר מכן ידה אבן נוספת לעבר הטרקטור, אשר שברה את שמשותו, פגעה בנהג וגרמה לו לפגיעה... נטען, כי לא הוכח שהאבנים אותן זרק הנאשם [המבקש – ח"מ] הן אלו שפגעו בטרקטור ופצעו את הנהג: ראשית, מהבחינה העובדתית, העדים אריק ויוסי ראו כי האבן שזרק הנאשם [המבקש – ח"מ] פגעה בטרקטור ופצעה את הנהג, ודבריהם נאמנים עלי. מעבר לכך, כאשר מוכח, כי אדם ידה אבנים יחד עם אחרים, קמה לו אחריות משפטית

עמוד 2

לתוצאות ידיו האבנים, גם כאשר לא ניתן לקשור בין אבן אותה ידה ובין פגיעה מסוימת בקרבן" (ראו:עמ' 4-5 להכרעת הדין; ההדגשות שלי - ח"מ).

7. בתאריך 25.01.2017 בית משפט השלום הנכבד גזר את דינו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: 5 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; עונשי מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין, וכן פיצוי למתלונן בסך 7,000 ש"ח.
8. למען שלמות התמונה אציין כי בתאריך 07.12.2017 בית משפט השלום הנכבד (כב' השופט ש' הרבסט) - השית על נאשם 2, מבלי שהרשיע אותו, עונש של 250 שעות של"צ, צו מבחן למשך שנה, והתחייבות שלא לבצע את העבירות אותן נקבע שביצע.
9. בתאריך 26.03.2017 המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד. המשיבה, מנגד, ערערה על קולת העונש שנגזר על המבקש.
10. בתאריך 18.06.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, ואת הערעור שהגישו שני הצדדים על גזר הדין, כך שהעונש שהושת על המבקש בגזר דינו של בית משפט השלום הנכבד - נשאר על כנו, והפך חלוט.
- טענות הצדדים
11. לטענת בא כוח המבקש, בידיו ראיות חדשות, המצדיקות עריכת משפט חוזר, שכן כחודש לאחר מתן פסק הדין בערעור הועברה לידי המבקש תמונה מהאירוע, מושא כתב האישום, ובה נצפה שוטר מג"ב עם מצלמת וידאו, המתעד את האירוע. בהמשך, כך נטען, המבקש קיבל לידי גם צילומי וידאו, בהם, לדבריו, נצפים אנשי כוחות הביטחון מתעדים את האירוע במצלמות (ראו, למשל: סרטון המסתיים בספרות 3329, דקה 7:42 ואילך; סרטון המסתיים בספרות 0067).
- המבקש צירף לבקשה גם תצהירים של תושבים, המאשרים, לשיטתו, כי האירוע תועד על ידי כוחות הביטחון וכי חלקם צילמו את התיעוד הנ"ל (להלן יחד: הראיות החדשות הנטענות). לשיטת בא כוח המבקש, יש בראיות החדשות הנטענות כדי להוכיח את הטענה כי המבקש לא ביצע את העבירות בהן הורשע, ומדובר בטעות בזיהוי. בא-כוח המבקש מוסיף כי "נוכח מחדל רשויות האכיפה" בעניינו של המבקש - לא היה ניתן להגיש את הראיות החדשות הנטענות אלו קודם לכן (ראו: פיסקה 49 לבקשה). בא-כוח המבקש טוען עוד כי עניינו של המבקש מבסס אף עילה של חשש ממש לעיוות דין, הנעוץ, לדבריו, בכך שגורמי החקירה לא שמרו על: "חומר חקירה קריטי להגנה, ואשר היה באמתחתם" (ראו: פיסקה 61 לבקשה) בדמות התיעוד החזותי הנטען של כוחות הביטחון, דבר המצטרף, לשיטתו, למחדל חקירה נוסף בדמות דו"חות פעולה, שנערכו, לדבריו, בתאריך האירוע, אך לא נמצאו.
12. בא-כוח המשיבה טוען כי לצורך הגשת תגובת המשיבה לבקשה למשפט חוזר - נערך אצלה בירור אודות

שאלת קיומו של תיעוד מצולם לאירוע. לדברי בא-כוח המשיבה, הבירור שנערך העלה כי צוות לוחמי יס"מ ש"י נכח במקום האירוע לאחר שנקרא לעזרת כוחות הביטחון שהיו במקום, וכי שוטר יס"מ, אבישי ישראלי - תיעד במצלמה את פעילות כוחות יס"מ במקום (ראו: מזכרים מתאריכים: 19.10.2017 (רפ"ק חלבי (סגן מפקד היחידה)), 14.11.2017 (השוטר ישראלי), ו-21.11.2017 (השוטר ישראלי) (להלן יחד: המזכרים)). לפי האמור במזכרים שערך השוטר ישראלי במסגרת הבירור הנ"ל - לאחר שהוא צפה בתיעוד המצולם במשרדי יחידת יס"מ ש"י, וראה שאין בו, לדבריו: "דבר חריג ורלבנטי שמופיע" - הוא מחק את התיעוד הנ"ל כחודשיים לאחר האירוע, וזאת לאחר שקיבל את אישורו של סגן מפקד היחידה לכך, שכן לא נראה בתיעוד המצולם מעצר, שימוש בכוח, זריקות אבנים, או עימות כלשהו בין שוטר לאזרח (ראו: המזכרים). בא-כוח המשיבה מוסיף כי עובדת היות חלקו של האירוע מצולם, והצילומים עצמם - לא הועברו אל היחידה החוקרת, וממילא גם לא לפרקליטות המחוז, וכי בנסיבות אלו, הצהרתה של הפרקליטה שייצגה בשלב הערעור כי אין בתיק תיעוד מצולם של האירוע (ראו: עמ' 1 לפרוטוקול מתאריך 18.06.2017) - ניתנה על בסיס המצב העובדתי שהיה קיים באותה העת.

13. לשיטת בא-כוח המשיבה - דין הבקשה להידחות, שכן אין בכוחן של הראיות החדשות הנטענות כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט לטובתו של המבקש. לגישת בא-כוח המשיבה, מצפייה בסרטונים שהמבקש צירף לבקשה - אין ראייה לכך שכוחות הביטחון תיעדו את רגעי האירוע, מושא כתב האישום. יתר על כן לגישתו - וכי התיעוד המצולם, מושא הסרטונים שהמבקש צירף לבקשה - נעשה לאחר מעצרו של המבקש. בא-כוח המשיבה טוען עוד כי איש מבין ארבעת התושבים, שהצהרותיהם צורפו לבקשה למשפט חוזר, מפני שהשתתפו והיו עדים לתיעוד המשטרתי הנטען, או אדם אחר מבין משתתפי האירוע - לא הובאו כעדים להגנתו של המבקש. בא-כוח המשיבה מוסיף כי טענות המבקש אף אינן מצביעות על חשש ממשי כי ההרשעה גרמה למבקש עיוות דין, אשר יצדיק קיומו של משפט חוזר בעניינו.

14. לאחר הצגת טענות הצדדים אפנה עתה לליבון הדברים.

דין והכרעה

15. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת המשיבה לה, ובחומרים שצורפו אליהם - הגעתי לכלל כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות. אביא את נימוקיי לכך בסמוך.

16. הסמכות להורות על עריכתו של משפט חוזר מעוגנת בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, אשר קובע, בין היתר, כך:

31. (א) נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה...

(2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון...

(4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין."

(ההדגשות שלי - ח"מ).

17. בפסיקתנו נקבע כי בבסיס הסמכות לקיומו של משפט חוזר עומדת השאיפה ליצירת איזון בין שני ערכים מרכזיים: מצד אחד, הערך של חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא, ומצד שני, עקרון סופיות הדין, אשר בבסיסו ההנחה כי פסק הדין, מושא הבקשה, ניתן כדין. עקרון זה מבטא את הצורך בוודאות הפסיקה וביציבותה, ויונק את כוחו מן הערך החינוכי וההרתעתי שביסוד פסק הדין (ראו: מ"ח 5048/04 אייזן נ' היועץ המשפטי לממשלה (20.11.2005)).

הוראה על קיומו של משפט חוזר איננה ניתנת כדבר שבשגרה, ובקשות לקיים הליך זה, כך נפסק: "מאושרות באופן חריג ובמשורה" (ראו: מ"ח 3378/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (17.07.2014)). בתוך כך, נפסק גם כי הדין בבקשה למשפט חוזר איננו "ערעור נוסף", ואין הוא המקום הראוי לדון בטענות, אשר נדונו על ידי הערכאות שדנו בתיק (ראו: מ"ח 1632/16 שלום נ' מדינת ישראל (07.09.2017) (להלן: עניין שלום)). משפט חוזר, איפוא, "לא נועד לקיים הליך נוסף של ערעור על פסק הדין, בו תינתן למבקש "הזדמנות נוספת" לטוות גרסה שונה או משופרת" (ראו: מ"ח 4016/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ב (30.11.2016)).

18. בפסיקתנו נקבע עוד כי על המבקש לקיים משפט חוזר להניח תשתית ראייתית איתנה וממשית בדבר קיומה של אחת העילות המנויות בסעיף 31(א) ל[] (ראו: []יקותיאל נ' מדינת ישראל (06.06.2013)). על המבקש עריכתו של משפט חוזר בטענה לקיומה של ראיה חדשה מוטל נטל כבד (ראו: מ"ח 4405/16 ארבל נ' מדינת ישראל (2016)). אין די בעצם הגשתן של ראיות חדשות כדי להצדיק עריכת משפט חוזר, אלא שעליהן להיות בעלות "משקל סגולי", אם כשלעצמן ואם בהצטרפותן לראיות על פיהן הורשע המבקש, אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט (ראו: מ"ח 2847/05 אחרר נ' מדינת ישראל (29.07.2007); מ"ח 5499/16 בר יוסף נ' מדינת ישראל (17.11.2016); עניין שלום).

19. זאת ועוד – אחרת. העילה לקיומו של משפט חוזר לפי סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, שעניינה במקום שבו "נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין" – היא "עילת סל", אשר במסגרתה נדרש בית המשפט להשקיף ב"מבט על" על ההליך כולו, ולבחון אם קיים חשש של ממש כי נפלו בהליך פגמים דיוניים חמורים, אשר הובילו להרשעת שווא של המבקש. נקבע כי בית משפט זה יורה על עריכתו של משפט חוזר לפי עילה זו רק בהתקיים נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת (ראו: עניין שלום). ב-מ"ח 2448/16 פדילה נ' מדינת ישראל (11.07.2016), בהקשר זה נפסק עוד כך:

"המונח "עיוות דין" המופיע בסעיף זה עמום, ותכליתו היא האיזון בין הרצון לעשות צדק עם המבקש לתקן טעות שנפלה לכאורה בהרשעתו, לבין עקרון סופיות הדין; אין בסעיף 31(א)(4) דרישה לקיומו של פוטנציאל לשינוי בתוצאות המשפט. ואולם, בעבר עמד בית משפט זה במספר מקרים על הוכחתו של פוטנציאל – ואף פוטנציאל ממשי – לשינוי תוצאות המשפט, גם בהקשרו של סעיף זה (ראו למשל, מ"ח 4811/12 אלקדר נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (2.5.13) והאסמכתאות שם) (ראו: שם, פסקה ט"ו; ההדגשות שלי - ח"מ).

איישם עתה את העקרונות הנ"ל על עניינו של המבקש.

20. הרשעתו של המבקש בבית משפט השלום הנכבד התבססה בעיקרה על עדויותיהם של קצין מג"ב אריק בן אליהו (להלן: בן אליהו) ושטר מג"ב יוסי שם טוב (להלן: שם טוב).

בן אליהו, שעדותו "עשתה רושם משכנע ומהימן" (ראו: עמ' 4 להכרעת הדין) – העיד כי הוא ראה את המבקש מיידה אבנים פעמיים, כאשר הוא זיהה את המבקש "ממרחק קצר, במקום מואר" (ראו: עמ' 3 להכרעת הדין). יצוין כי האפשרות לקיומו של תיעוד מצולם של האירוע הועלתה כבר בעדותו של בן אליהו שמסר כי: "אם אני לא טועה היה כח שתיעד את האירוע" (ראו: עמ' 16 לפרוטוקול).

שם טוב העיד כי הוא ראה את המבקש מיידה אבן לעבר הטרקטור ממרחק קצר ועצר אותו. בית משפט השלום הנכבד קבע כי שם טוב העיד "באופן מעורר אמון", וכי דבריו בהקשר זה לא נסתרו בחקירתו הנגדית, והתיישבו עם יתר הראיות (ראו: עמ' 4 להכרעת הדין).

בית משפט השלום הנכבד קבע, מנגד, כי אין ליתן משקל לעדותו של המבקש, אשר לא הציע הסבר מתקבל על הדעת לעדויותיהם של השוטרים.

21. בית המשפט המחוזי הנכבד, בדחותו את ערעורו של המבקש קבע כי: "... שני השוטרים זיהו את המערער (המבקש – ח"מ) כמי שביצע את ידוי האבנים לאחר שראו אותו באירוע ממרחק קצר" (ראו: פסקה 6 לפסק הדין). עוד נקבע לעניין זה כדלקמן:

"מעדותו של השטר בן אליהו עולה כי ראה שהאבן אותה השליך המערער [המבקש – ח"מ] גורמת להתנפצות זכוכית הטרקטור ולפציעת הנהג (עמ' 12 שורה 17 לפרוטוקול בית משפט קמא). מכל מקום גם אם היינו קובעים לעניין זה כי קיים ספק בהינתן מכלול נתוני האירוע, ובהם העובדה שמדובר בידוי אבנים מסיבי, ובאירוע רב משתתפים, לא היה בכך לסייע למערער [המבקש – ח"מ]. בהקשר זה מקובלת עלינו הנמקתו החלופית של בית משפט קמא לפיה ידוי האבנים על ידי המערער [המבקש – ח"מ] באירוע זה עולה כדי ביצוע בצוותא, אשר מכוחו חב המערער בפלילים בגין פציעתו של המתלונן... (ראו: פסקה 7 לפסק הדין; ההדגשות שלי – ח"מ).

22. בא-כוח המבקש טוען כי במקום האירוע נכחו תושבים, המאשרים, לשיטתו, כי האירוע תועד על ידי כוחות הביטחון (ראו: תצהיריהם של: ע' בן דוד (21.07.2017), א' הכהן (14.09.2017), ר' גונן (14.09.2017), ו-א' גולדשטיין (מתאריך 21.07.2017)). מצפייה בסרטונים אותם בא-כוח המבקש צירף לבקשה עולה כי חלקם אכן מאשרים כי בוצע בידי כוחות הביטחון תיעוד מצולם במקום – דבר שכעת המשיבה איננה חולקת עוד עליו בשים לב לאמור במזכרים. אולם, וזה עיקר – המבקש לא הראה במסגרת הראיות החדשות הנטענות כי בוצע תיעוד משטרתי, או אחר של רגעי האירוע **בגנים המבקש הורשע בכתב האישום**. אציין כי בית המשפט השלום הנכבד העיר כי: "ניתן היה לצפות, שכל שאנשים אלו יכולים לתמוך בגרסתו של הנאשם [המבקש – ח"מ], הנאשם [המבקש – ח"מ] היה מעיד אותם להגנתו – והדבר לא נעשה" (ראו: עמ' 5 להכרעת הדין). נקבע גם כי בנסיבות, דובר באירוע רב משתתפים (ראו: פסקה 10 לפסק הדין). הימנעותו של המבקש מלהעיד תושבים אלו, כמו משתתפים אחרים באירוע, אשר היה בעדותם, לשיטת המבקש, כדי לשפוך אור על המעשים בהם הורשע – פועלת לחובתו (ראו: ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל (01.09.2009); פסקה 10 לפסק הדין).

23. סבורני כי אין אף בטענות לעניין דו"חות הפעולה החסרים כדי להצדיק עריכת משפט חוזר בעניינו של המבקש. בפסיקתנו נקבע כי על גורמי החקירה מוטלת חובה למצות כל חקירה, ותפקידה של הרשות החוקרת איננו רק להאשים אלא גם לנסות לנקות מאשמה. ואולם, גם נוכח טענתו של המבקש בדבר מחדל חקירה שנתקיים בעניינו לעניין דו"חות הפעולה – טענה אותה אני מקבל – אין בכך כדי להצדיק את קיומו של משפט חוזר בעניינו. הלכה היא, כי אין בעצם קיומם של מחדלי חקירה להביא לקיומו של משפט חוזר, וכי על בית המשפט לבחון אם נוכח מחדלי החקירה נפלו בהליך פגמים חמורים שהובילו להרשעת שווא (ראו: מ"ח 8498/13 אל עביד נ' מדינת ישראל (12.2.2015); עניין שלום).

24. בית משפט השלום הנכבד קבע בנדון כי אין בחומר החקירה דו"חות פעולה של בן אליהו, או של שם טוב, וזאת חרף כך שבן אליהו העיד כי כתב דו"ח פעולה ואף הורה לשם טוב לעשות כן. חרף התקלה האמורה – סבורני כי המבקש לא הוכיח כי נגרם לו עיוות דין המערער את יסודות הרשעתו, מה שהיה מצדיק את קיומו של משפט חוזר בעניינו (ראו: מ"ח 7724/05 מאיר נ' מדינת ישראל (01.02.2006)). אציין כי בן אליהו ו-שם טוב מסרו הודעה בסמוך לאחר האירוע (פחות משעתיים לאחר סיומו) (ראו: עמ' 5 להכרעת הדין). בית משפט השלום הנכבד קבע, בין היתר, לעניין זה כי: "משנבנתה מהעדים הודעה מסודרת מיד לאחר האירוע, לא ראיתי שנגרם נזק ראיתי מכך שלא נכתבו גם דו"חות פעולה" (ראו: עמ' 5 להכרעת הדין). בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד ביחס לטענה זו כך: "אין הבדל משמעותי בין הודעות כאלה ובין דו"ח פעולה, אשר גם הוא נרשם, ברגיל, מספר שעות לאחר האירוע" (ראו: פסקה 8 לפסק הדין). כאמור, עדויותיהם של בן אליהו ו-שם טוב נקבעו כמהימנות בידי בית המשפט השלום הנכבד (ראו: עמ' 6 להכרעת הדין), דבר שערכאת הערעור לא מצאה טעם טוב להתערב בו (ראו: פסקה 3 לפסק הדין). ב-עניין שלום נקבע כדלקמן:

"... הדיון בבקשה למשפט חוזר אינו "ערעור נוסף", ואין הוא המקום הראוי לדון בטענות אשר נדונו על ידי הערכאות שדנו בתיק... עוד הובהר, כי הדברים נכונים ככלל גם בנוגע לממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית ונבחנו מחדש על ידי ערכאת הערעור... בבסיס כלל ההימנות מבחינה מחודשת של ממצאי העובדה והמהימנות ניצבת ההבנה, כי לערכאה הדנה בבקשה למשפט חוזר אין כל יתרון בקביעות מסוג זה על פני ערכאת הערעור, לא כל שכן על פני הערכאה הדיונית. לפיכך, דיון מחודש בקביעות המהימנות במסגרת המשפט החוזר נתפס כאינו מקדם את עיקרון חשיפת האמת, וכפוגע בעיקרון סופיות הדין..." (ראו: עניין שלום, פסקה 23; ההדגשות שלי וההפניות הושמטו – ח"מ).

כך בכלל, וכך גם בעניינו.

25. סיכומם של דברים – סבורני כי המבקש לא הציג בבקשתו למשפט חוזר ראיה בעלת משקל סגולי, היכולה להביא לשינוי תוצאות המשפט בעניינו, ואף לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין המצדיק קיומו של משפט חוזר, ועל כן הבקשה – נדחית.

ניתנה היום, ז' בשבט התשע"ח (23.01.2018).

המשנה לנשיאה